

Des dels 18 anys es dedicà a la llet, amb 7 o 8 vaques pròpies i altra llet que recollia. Durant 30 anys la portà cada dia al tren de les 7, a La Garriga. Ni un dia ha fet tard. Abans ja havia munyit; el transport el feia amb el seu carro.

Ben conegut arreu, ell es qualifica: el de la gorra i el caliquenyo. Es motoritza als 60 anys, primer una «mòbilet» i després tres «Ossa». Ni fred, ni matinada són obstacle. Pocs accidents, i no es que li manquessin aventures.

Convien la filla Irene i el gendre Josep Cortès, de Parets. Segueixen i milloren el negoci, propi i dels pares, terra i bestiar. Apassionats de la caçera, van cada any a Olost. Aquest any en Joan portà una trentena de conills... i, de retorn, el bestiar.

Resta la joventut final, fins ara poc a contar. En Joan, Josep i la M.^a Teresa, treball a casa, estudi, fotografia, universitat. Tota una vida per córrer.

Aquesta es la família Uñó, la casa, avui, la del seu record, és un conjunt d'edificis, en realitat tres cases, que un dia serien independitzades. Deixant apart unes primeres dependències, dues cases parcialment unides formen l'actual estatge, compostat amb la planta baixa d'una i el pis comunicant-se les dues. A baix, la cuina, que no manca a la masia catalana, la gran taula de noguera i el menjador. També les cambres d'altre temps: celler, plè de botes, el rebost i el pastador.

El pis, amb la saleta i la sala llarga i dormitoris. Mobles antics, bonics i molt interessants. Un armari perfecte, de fusta d'alba, tallat tot a mà, sobre el torrent, que enclou com just acabat ara. Millor una cònsola, quina cornucòpia no permet bé el sostre, moble molt bó i bonic. Calaixeres de marqueteria, una verge dels Dolors antiga, de talla, una sola peça. Un rellotge de pèndol i el retrat a l'oli de la Sra. Calderó, de qui parlarem a 'ans. Bon retrat, de Gaietà Benavent, de Reus, pintor de l'Escola Catalana del segle XIX. Pertanyia a l'Escola de Belles Arts de Barcelona, després a Martí Alsina i havia participat en 1865 a l'Exposició de Madrid.

A les golfes, altres habitacions, i un colomar, sense coloms.

Els baixos de la segona casa, bestiar, conills i magatzems. Però un temps fou casa distinta, fins i tot té forn de pa.

Segueix quadra de vaques i altra casa, tampoc habitada, però complerta. També s'hi conserva el forn de pa. En deien Cà la Magina.

Completen altres quadres de vedells, porxos, garatge, i davant l'era, la pallissa, el pou, tot el que pot necessitar una casa de pagesia i bestiar. I més davant encara, els conreus, regadius, fins a la riera, fita de la finca.

Això es, en poques paraules, el que la tradició ens pot contar de la casa i la família de Can Uñó.

Josep Claret Bargalló